

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 163/22
7.9.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат из Београда, Кнеза Милоша 58, против туженог “Alo media system” из Београда, Косовска 26/III, чији је пуномоћник Срђан Радовановић, адвокат из Београда, Кнеза Милоша 28, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 135/19 од 27.1.2022. године, исправљене решењима истог суда ПЗ 135/19 од 17.5.2022. године и ПЗ 135/19 од 13.6.2022. године, у седници већа одржаној дана 7.9.2022.године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 135/19 од 27.1.2022. године, исправљена решењима истог суда ПЗ 135/19 од 17.5.2022. године и ПЗ 135/19 од 13.6.2022. године, у првом ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Вишег суда у Београд ПЗ 135/19 од 27.1.2022. године, исправљене решењима истог суда ПЗ 135/19 од 17.5.2022. године и ПЗ 135/19 од 13.6.2022. године, тако што се обавезује тужени “Alo media system” из Београда да тужилци АА из ... накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 98.600,00 динара, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 135/19 од 27.1.2022. године, исправљеном решењима истог суда ПЗ 135/19 од 17.5.2022. године и ПЗ 135/19 од 13.6.2022. године, првим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 27.1.2022. године до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу преко досуђеног за износ од још

390.000,00 динара са траженом законском затезном каматом. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 127.600,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужени је побијао првостепену пресуду из свих разлога прописаним чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20) у првом и трећем ставу изреке.

Тужиља је доставила одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка одређено је тражила.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично основана.

Током првостепеног поступка, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 - 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, због тога се она неосновано побија указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, у електронском издању дневног листа “Ало”, на интернет домену www.alo.rs, чији је издавач тужени “Ало media system” д.о.о. Београд, објављен је дана ... године у ... часова уз фотографију тужиље текст под насловом “...” нова порно преписка АА и ББ је најпервезнија до сад! ВВ неће бити добро (18+) и поднаслов: “Жели да га задовољи максимално”. У тексту је између осталог наведено: “АА а на све могуће начине жели да докаже како је жртва хајке због порно- скандала...” као и “ Но, поп звезда очигледно има амнезију па се не сећа да је свом љубавнику слала первезне поруке и порно фотографије, па сада криви новинаре који нису актери њене афере са ожењеним спортистом” и “ екипа “Ало!” дошла је у посед нових порука шокантног дописивања поп диве и фудбалера. Ако је судити по СМС – овима које је АА слала ББ, она је и те како била опчињена његовим телом, па се није либила да му открије своје најмрачније перверзије. У тексту се надаље наводи садржај СМС порука тужиље и ББ и то: “Буди добар бебо” - написала је АА у једној од порука, да би добила одговор: “Дивљак сам твој” – стигла је порука од ББ, а онда је уследила порно - преписка и “Како си с*кси! Ја бих се са тобом ј**ала, после сваке утакмице док се не онесвестимо”, као и “Лизаћу ти гузу и п**ићу га онако како волиш” гласио је АА одговор љубавнику, којег је овако “прљава” порука изузетно одушевила. У тексту је наведено и следеће: "Занимљиво је да АА скоро два месеца тврди како ББ не познаје, те да њих двоје нису чак ни седели у истом друштву, да би се након тога појавиле њихове заједничке фотографије и видео снимци. Како овако јасне доказе није могла да демантује, онда је брже боље објавила рат медијима. Уз предметни текст објављена је тужиљина фотографија и print screen предметне преписке.

Према исказу тужиље, саслушане у својству парничне странке, пре објављивања спорног текста у дневном листу “Ало” од ... године нико од новинара је није

контактирао као и за стотине других текстова, објављених порталу истог листа из сата у сат, из дана у дан, из минута у минут. Истог дана када је објављен спорни текст, објављено је и још неколико текстова. Њен ПР је након објављивања спорног текста позвао редакцију дневног листа “Ало” и тражио објављивања демантија и извињења што се никада није десило. Она никада није написала гадости из предметног текста, али и да јесте приватна преписка нема места у медију. Све је то је тужиљу повредило и понизило, повредило је њен углед и част, нарушило односе у њеном браку, повредило њену децу и њену комплетну породицу. Осрамоћена је јер је представљена као жена која лиже “гузу, пуши онако како неко воли”, што представља грубо вређање и омаловажавање ње као жене, мајке двоје деце, супруге и јавне личности. Због тога је била приморана да својој породици и пријатељима објашњава да то није истина, а њен супруг све то не може да превазиђе. Предметни текст је један одбројних са злом намером. Тужилца је окарактерисана као порно глумица, актер порно-скандала, неко ко је имао порно фотографије, блудница, неверница, жена лаког морала, а објављени садржај и даље стоји на порталу дневног листа “Ало” и у два три клика сви, па и њена деца на претрагу њеног имена могу прочитати спорни текст. Њен живот више не може бити исти, преживела је велики стрес, опала јој коса у печатима, дијагностикована јој је алопеција, носи перику, а њена деца су трпела насиље у школи и била је приморана да их испише из школе, тешко јој било да изађе на сцену и да пева. Она није порно глумица, није проститутка, како је називају, она већ 25 година важи за најуспешнију и натиражнију уметницу на овим просторима, бави се хуманитарним радом, људским правима, правима животиња и овакав начин писања није имао за циљ да информисе јавност о битним догађајима, већ да је у сваком смислу уништи. Она је то доживела као медијски атентат, нико нема право да њене приватне фотографије и поруке објављује јавно. Након објављивања спорног текста имала је самоубилачке намере, сматрала је да после тога не може нормално да живи, није излазила из куће, а затражила је помоћ психотерапеута како би све то превазишла. Имала је проблеме са спавањем, нападима страха и панике и депресијом која је уследила, као и страха од тога шта ће следећег дана бити објављено. Све се то лоше одразило на њено физичко стање. Није могла да одбрани породицу и малолетну децу, као и њену тада смртно болесну мајку, која је убрзо преминула.

Полазећи од овако утрђеног чињеничног стања првостепени суд је у складу са члановима 5 став 1 и 2, 9 став 1 и 2, 15 став 1, 73, 79 став 1 и 2, 101, 112 став 1 и 2, 113, 114, 115, 117 Закона о јавном информисању и медијима оценио да се у конкретном случају ради о непримереном наслову који прати спорни текст и недопуштеним информацијама којима се повређује достојанство тужилце - њена част и углед, пошто је тужилца представљена као особа која је у интимној преписци свом наводном љубавнику написала, “Лизаћу ти гузу и пу*ићу га онако како волиш”, тако да је тим изразима представљена широком аудиторијуму као жена лаког морала, која се јавности представља у најнегативнијем могућем светлу. Првостепени суд је имао у виду да је тужилца јавна личност, веома експонирана у јавности, те да је јавност заинтересована за догађаје из тужилиног живота, како пословног тако и приватног, те употребљену квалификацију приликом извештавања о ономе што се догодило између тужилце и ББ, па је оценио да су непримерене квалификације “порно афера” и “порно фотографије”, као и истицање дела експлицитног садржаја евентуалне интимне преписке. Закључио је да је такво извештавање имало за циљ постизање сензационализма, којом приликом се није водило рачуна да се таквим писањем без обзира на јавни позив тужилце и њену

заступљеност у јавности, повређују права личности тужиље - њена част и углед, те да је таквим писањем тужиља представљена у негативном контексту. Спорни текст у свом наслову садржи провокативни еротски део садржине евентуалне тужиљине преписке, као и синтагму, “порно афера”, “порно фотографија” те представља недоказане тврдње о тужиљиној ванбрачној афери, односно промискуитетности и подобан је да повреди достојанство тужиље, без обзира на јавност њене професије. Коришћење наведених синтагми преставаља информацију која карактер личности тужиље доводи у увредљив контекст приказујући је као промискуитетну особу сумњивих моралних вредности, имајућу у виду значење речи “порно” која се у неформалном разговору користи као синоним за речи порнографија, а која углавном има негативну конотацију. Оценио је да се ради о објављивању неистинитих и недопуштених информација, да је сам контекст и начин на који је објављена информација из приватног живота тужиље усмерен на вређању тужиљине личности, чиме је повређено начело пропорционалности. Посебно имајући у виду конкретне последице које је овако писање изазвало код тужиље. Закључио је да је спорни текст очигледно увредљивог тона “порно афера” “порно фотографије” писан са намером да се створи негативан став према тужиљи у јавности и изазове негативно мишљење о њеној личности и упућује просечног читаоца на закључак да је тужиља блудница, особа сумњивих моралних квалитета. Оно што изнете тврдње (информације) чини подобним да повреди част и углед тужиље је препознатљивост субјекта информације – тужиље. Тужиља јесте јавна личност која је својим понашањем у приватном и професионалном животу привукла пажњу одређеног дела јавности који је у том смислу заинтересован да се упозна са информацијама из њеног приватног живота, али да информације изнете од стране туженог на описани начин, објављивањем инкриминујућих речи никако нису служиле задовољењу интереса јавности нити су пропорционалне, пошто је у конкретном случају интерес за информисањем могао да се оствари објављивањем и на начин који није увредљив за тужиљу, који не повређује наведена правамањој мери од конкретног. Оценио је да у конкретном случају није поступано у складу са дужном новинарском пажњом, већ је путем негативних формулација о емотивном животу тужиље, створена једна ружна слика о тужиљи, која је приказана у светлу неморала, односно жена која има аферу са ожењеним спортистом “која свог љубавника жели максимално да задовољи” пред ким се “није либила да открије своје најмрачније превезије”, што је потврђено садржином “перверзних, односно прљавих порука” и “порно фотографија”, а све на основу садржине “порно преписке” и то уз коментар на реакцију тужиљиног супруга коме “неће бити добро”, те хе прекорачена слобода масмедија и тужиљи припада право на накнаду штете.

Оценио је да изнете тврдње туженог да фотографије тужиље на друштвеним мрежама, као и њени јавни наступи изазивају шок, односно да њен начин вербалне и невербалне комуникације садржи висок степен провокације не могу ослободити туженог одговорности за објављене непримерене информације којима се повређују права појединца, нити могу оправдати поступање туженог. Оценио је да јавни наступ тужиље подразумева одговарајући сценски идентитет, који иста креира на аутентичан начин, да исти предстасвљају аудио-визуелни преформанс, који несумњиво може садржати елементе интигрантног и неконвенционалног, имајући у виду да спада у домен уметничког изражаја који има за циљ стимулацију људских чула и људског духа, а да се њене професионалне активности, односно промоција истих на друштвеним мрежама не може поиситоветити са њеним приватним животом који је предмет спорног

текста. Закључио је да постоји објективна одговорност туженог издавача за проузроковану објављивањем спорних информација.

Одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, првостепени суд је у складу са чланом 200 Закона о облигационим односима узимајући у обзир све околности конкретног случаја, а ради индивидуализације накнаде нематеријалне штете, па је оценио интензитет повреде права, односно напада на повређено добро, чињеницу да се објављивањем спорног текста ствара слика о тужилци као неморалној особи, да је она услед стреса због објављивања предметних информација имала здравствене и породичне проблеме, да се ради о једном високотиражном дневном листу, али је имају у виду и чињенице да тужилка није искористила своје право на објављивање одговора, па је у складу са чланом 232 Закона о парничном поступку, имајући у виду циљ коме служи накнада обавезао туженог да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части исплати износ од 60.000,00 динара, сматрајући наведени новчани износ правичном сатисфакцијом за претрпљену нематеријалну штету, а не извор тужилиног неоснованог обогаћења нити грађанско-правном казном за туженог. Преко досуђеног за износ од још 390.000,00 динара првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев као превисоко одмерен. На досуђени износ накнаде нематеријалне штете првостепени суд је тужилци досудио законску затезну камату у складу са чланом 277 Закона о облигационим односима почев од дана пресуђења 27.1.2022. године, када је одређена висина накнаде нематеријалне штете, па до исплате.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право дајући за своју одлуку у потврђујућем делу јасне и довољне разлоге, које у целости прихвата и Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Одредбом члана 23 став 1 Устава Републике Србије прописано је да је људско достојанство неприкосновено и да су сви дужни да га поштују.

Право на част и углед је право на поштовање људске части и заслужено стеченог угледа лица. Част као скуп човекових врлина, представља субјективну категорију, која подразумева мишљење које појединац има о себи, док је углед мишљење који има ужа или шира средина о једној личности, што представља објективну категорију. Основни видови повреде части и угледа су увреда и клевета. Увреда је напад на људску част која подразумева презир према неком, ниподаштавање, омаловажавање, одрицање људских особина, док је клевета изношење или преношење што год неистинитог, што може нашкодити части и угледу. Да би постојала повреда части и угледа потребно је да објављена информација представља увереду или клевету, да постоји препознатљивост субјекта информације, лична погођеност субјекта информације и непропорционалност информације, односно да објављена информација којом се задире у нечију част и угледа не представља примерен начин за остваривање оправданог циља.

Из наведеног следи да неистина информација, уколико је лезионо подобна (подобна да узрокује повреду достојанства личности), није допуштена, јер јавност нема интерес да зна неистину, а у погледу неистине информације увек претеже интерес

заштите достојанства и поред осталих могућности и правне заштите по Закону о јавном информисању и медијима омогућује право на накнаду штете.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП – да образложење побијане пресуде не садржи на јасан начин објашњење шта у спорном тексту представља повреду части и угледа, као и да су изостали разлози о битним чињеницама.

Првостепени суд је правилно на основу садржине спорног текста, као и наслова и поднаслова оценио да је тужиља стављена у изузетно негативну и омаловажавајућу конотацију, усмерену на њену личност (да је тужиља део "порно – афере", да тужиља свом наводном љубавнику шаље СМС поруке експлицитног садржаја), јер се нетачним, непровереним и недозвољеним информацијама ствара погрешна слика о тужилји и исте по својој природи нарушавају њену част и углед. Током првостепеног поступка утврђено је да је тужиља трпела душевне болове због изнетих нетачних и недозвољених информација у спорном тексту, па је правилно закључио да су испуњени услови за одговорност туженог прописану одредбама чланова 112 и 114 у вези са чланом 9 став 1 Закона о јавном информисању и медијима.

Одредбом члана 10 став 1 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода прописано је да свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти, без обзира на границе. Ставом 2 истог члана прописано је да право коришћења ових слобода повлаче за собом и дужност и одговорност, оно се може подвргнути и формалностима, условима, ограничењима или казнама прописаним законом и неопходним у демократском друштву и интересу националне безбедности, територијалног интегритета или јавне безбедности, а ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља људи и морала, заштите угледа или права других, спречавања откривања, обавештавања добијених у поверењу или ради очувања ауторитета и непристрасности судства.

Слобода изражавања није апсолутна и она може бити ограничена како је наведено у одредби члана 10 став 2 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као и одредби члана 29 став 3 Повеље о људским и мањинским правима, члана 19 став 3 тачка А Међународног пакта о грађанским и политичким правима ради поштовања ради заштите права и угледа других лица при чему су наведени међународни инструменти, будући да су ратификовани, део унутрашњег правног поретка Републике Србије и непосредно се примњују у смислу члана 16с тав 2 и члана 194 став 4 Устава Републике Србије.

Слобода новинаског изражавања подразумева одређене дужности, одговорности, чак и када се извештава о питањима од озбиљног јавног интереса и када се ради о једној личности познатој јавности.

Право и дужност медија је да информишу јавност о питањима (појавама, догађајима и личностима) о којима јавност има оправдан интерес да зна и то без обзира на начин на који су прибављене информације, сагласно одредби члана 5 став 1 Закона о јавном информисању и медијима, јер свако има право да истинито, потпуно и

благовремено буде обавештен о питањима од јавног значаја, тако да је дужност средстава јавног обавештавања да то право поштују (члан 5 став 2 Закона о јавном информисању и медијима).

Право јавности да зна, односно да буде информисана није неограничено право, али се ограничења овог права могу пронаћи једино у закону. Због тога, одредбом члана 79 став 2 Закона о јавном информисању и медијима прописано је да је недопуштено објављивање информације којом се повређује част, углед или пијетет, односно којима се лице приказује у лажном светлу, присивањем особина и својстава које оно нема, односно одрицањем особине или својства које има, ако интерес објављивања информација не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи.

У конкретном случају, правилно је првостепени суд закључио да се интерес јавности да буде обавештена о догађајима и околностима због којих је објављен спорни текст могао задовољити без сензационалистичких описа и без употребе непримерених и увредљивих речи, већ на примерен начин. Осим тога, насловом и поднасловом као и садржином спорног текста уз фотографију тужиље, иста је стављена у изузетно негативну конотацију, непримереним и увредљивим изразима, па није постојао оправдан интерес јавности, а чињеница да је тужилца личност позната у јавности не води ограничењу њеног права на заштиту угледа и части. Новинарска пажња, у конкретном случају није била адекватна, јер није са дужном пажњом проверена допуштеност објављених информација услед чега су за тужиљу објављене нетачне и увредљиве информације, па тужилци припада право на накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа, јер је у конкретном случају прекорачена слобода медија и омогућено да се у јавности изнесу информације са увредљивим садржајем.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 7 и 8 Закона о парничном поступку и члана 374 став 2 тачка 7 Закона о парничном поступку указивањем да туженом није омогућено да расправља, због чега је чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, да првостепени суд није извео доказ предложен од стране туженог – увид у flash drive приложени уз поднесак туженог од 30.1.2020. године, те да је на тај начин онемогућио туженом да расправља пред судом, а да би се увидом у flash drive утврдило да је тужилца својим јавним изјавама, односно понашањем у приватном, породичном и професионалном животу привукла пажњу јавности и на тај начин дала повода за објављивање предметних информација, а да тужени није ни на једном месту тужилцу приказао другачије од онога како се она сама приказује у јавности.

Правилно је првостепени суд закључио да тужилца јесте јавна личност која је својим понашањем у приватном и професионалном животу привукла пажњу одређеног дела јавности која је у том смислу заинтересована да се упозна са информацијама из њеног приватног живота, а да објављене спорне информације нису служиле задовољењу интереса јавности нити су пропорционалне. Првостепени суд је имао у виду да је јавни наступ тужиље аутентичан и да представљају аудио-визуелни преформанс који несумњиво може садржати елементе интригантног и неконвенционалног имајући у виду да спада у домен уметничког изражаја који има за

циљ стимулацију људских чула и људског духа, а да њена професионална активност и промоција на друштвеним мрежама не могу се поистоветити са њеним приватним животом који је предмет спорног текста. Првостепени суд у складу са чланом 229 став 2 Закона о парничном поступку одлучује које ће доказе извести ради утврђења битних чињеница, док је у складу са чланом 8 Закона о парничном поступку првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које у целости прихвата Апелациони суд, због чега су без утицаја и жалбени наводи да је првостепени суд на рочишту одржаном дана 27.1.2022. године отклонио извођење доказа саслушањем сведока ГГ и ДД.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 328 став 1 Закона о парничном поступку, да првостепени суд није спојио све парнице које је тужилца покренула против истог туженог ради заједничког расправљања, како би се тиме убрзало расправљање и смањили трошкови, јер одредба члана 328 став 1 Закона о парничном поступку не прописује обавезу суда већ само могућност спајања парница. Ако између истих лица тече више парница у којима је исто лице противник разних тужилаца или разних тужених ради заједничког расправљања, ако би се тиме убрзало расправљање или смањили трошкови, што све зависи од процене првостепеног суда.

Неосновано је жалбено указивање да тужилца покретањем великог броја парница заснованих на истом чињеничном стању и истом облигационом односу врши злоупотребу процесних права и чини недозвољеним цепање потраживања, мултипликујући трошкове поступка, јер је тужилца у складу са Законом о јавном информисању и медијима овлашћена да тражи судску заштиту у виду накнаде нематеријалне штете у посебној парници за сваки објављени текст, без обавезе да своја права оствари у једној парници.

Без утицаја су жалбени наводи о погрешној примени материјалног права, указивањем на одредбу члана 145 став 1 Закона о облигационим односима, која прописује да онај ко другоме проузрокује штету дужан да је накнади је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, јер је првостепени суд у конкретном случају правилно применио одредбе посебног - специјалног Закона о јавном информисању и медијима – одредбу члана 114 која прописује објективну одговорност издавача за штету насталу објављивањем информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету (одредба члана 112 Закона о јавном информисању и медијима).

Без утицаја је жалбено указивање да првостепени суд није утврдио узрочно-последичну везу између спорног текста и негативне последице настале у психичког сфери тужилце и да ли је тужилца претрпела душевну бол због објављивања спорног текста, јер је првостепени суд правилно оценио све објављене информације у спорном тексту дајући анализу, као и исказ тужилце која је због објављивања конкретних неистинитих и недозвољених информација претрпела душевне болове због повреде части и угледа.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде у потврђујућем делу, Апелациони суд је применом члана 390 у

вези са чланом 387 став 1 тачка 2 За, одлучио као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом туженог указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Одредбом члана 163 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, а ставом 2 истог члана прописано је да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

Тужили за вођење ове парнице, према успеху у спору, применом члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку припада накнада трошкова првостепеног поступка за предузете радње од стране пуномоћника из реда адвоката и то за састав тужбе и три образложена поднеска по 9.000,00 динара, за заступање на четири одржана рочишта по 10.500,00 динара, за приступ на два неодржана рочишта по 6.000,00 динара, као и на име судске таксе за тужбу и првостепену пресуду у износу по 4.300,00 динара, укупно 98.600,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи.

Без утицаја је жалбено указивање да је успех тужиле у парници био 13%, па би тужилца требало туженом да накнади трошкове поступка, јер тужилца успела у спору са износом од 60.000,00 динара, па истој у складу са члановима 153 и 154 Закона о парничном поступку и важећом Адвокатском тарифом Тарифним бројем 15 и 16, као и важећом Таксеном тарифом из Закона о судским таксама припадају трошкови за предузете радње од стране пуномоћника из реда адвоката, као и у висини судске таксе за тужбу и првостепену одлуку.

На основу изложеног, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку одлучено је као у другом ставу изреке.

Како издатак тужиле настао поводом састава одговора на жалбу од стране пуномоћника адвоката не представља нужни издатак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, одбијен је као неоснован њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка сходно члану 165 став 1 Закона о парничном поступку одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић